

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Η
ΜΥΗΣΗ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ 1

Η
ΜΥΗΣΗ
Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ
ΒΙΒΛΙΟ 1

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SECRET CIRCLE 1: THE INITIATION

Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 1992

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Μυστικός Κύκλος 1 – Η μύηση**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κάσσι Μπουλούκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: HildenDesign, München

(www.hildendesign.de)

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:

Ραλλού Ρουχωτά, Μερσίνια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Lisa Smith and Daniel Weiss Associates, Inc., 1992

Published by arrangement with Rights People, London.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-637-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Η
ΜΥΗΣΗ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟ 1

Μετάφραση: Κάσσυ Μπουλούκου

*Στη μητέρα μου,
που είναι υπομονετική σαν τη Μητέρα Γη*

*Στον πατέρα μου,
τον ιδανικό, ευγενικό ιππότη*

1

Δεν έπρεπε να έχει τόση ζέση και υγρασία στο Κέιπ Κοντ. Η Κάσι το είχε διαβάσει στον οδηγό: όλα εδώ είναι ιδανικά, όπως στο Κάμελοτ.

Εκτός, πρόσθετε αφηρημένα ο οδηγός, από τους κισούς, τα τσιμπούρια, τη μελίγκρα και τα υποθαλάσσια ρεύματα που κρύβονται κάτω από τα ήρεμα νερά.

Ο οδηγός προειδοποιούσε επίσης τους ταξιδιώτες να αποφεύγουν την πεζοπορία στα στενά ακρωτήρια, για το ενδεχόμενο να παρασυρθούν από την απότομη παλίρροια. Εκείνη την ώρα, όμως, η Κάσι θα έδινε τα πάντα προκειμένου η παλίρροια να την τραβήξει από κάποιο ακρωτήριο και να την παρασύρει μακριά στον Ατλαντικό Ωκεανό – υπό την προϋπόθεση, βέβαια, να τραβούσε μαζί της και την Πόρσια Μπείνμπριτζ.

Η Κάσι δεν είχε ξαναανιώσει τόσο δυστυχισμένη.

«...και ο αδελφός μου, αυτός που είναι στη διαλεκτική ομάδα του MIT και πήρε μέρος στον Διεθνή Διαλεκτικό Διαγωνισμό στη Σκοτία πριν από δύο χρόνια...» έλεγε η Πόρσια. Η Κάσι ένιωσε τα μάτια της να γυαλίζουν και ξαναβυθίστηκε στην άθλια χάνωσή της. Και οι δύο αδελφοί

της Πόρσια πήγαν στο MIT και οι επιδόσεις τους ήταν σχεδόν τρομακτικές, όχι μόνο στον ακαδημαϊκό τομέα, αλλά και στον αθλητισμό. Η Πόρσια ήταν εξίσου τρομακτικά επιτυχημένη, παρότι φέτος θα πήγαινε στη δευτέρα λυκείου, όπως και η Κάσι. Και επειδή το αγαπημένο θέμα συζήτησης της Πόρσια ήταν η ίδια η Πόρσια, είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος αυτού του μήνα μιλώντας γι' αυτό.

«...και όταν ήρθα πέμπτη στον διαλεκτικό διαγωνισμό του Πρωταθλήματος της Εθνικής Δικανικής Ένωσης, το αγόρι μου μου είπε: “Και βέβαια θα πας στο Αμερικανικό Πρωτάθλημα...”»

Άλλη μια εβδομάδα, σκέφτηκε η Κάσι. Άλλη μια εβδομάδα και μετά θα γυρίσω στο σπίτι. Αυτή η σκέψη τη γέμιζε νοσταλγία, τόσο έντονη, που τα μάτια της βούρκωσαν. Στο σπίτι, εκεί όπου ήταν οι φίλοι της. Εκεί όπου δεν ένιωθε ξένη, ούτε αποτυχημένη ούτε βαρετή ούτε χαζή απλώς και μόνο επειδή δεν ήξερε τι είναι η αχιβάδα του Ατλαντικού. Εκεί όπου θα μπορούσε να γελάει με όλα αυτά: με τις υπέροχες διακοπές της στην ανατολική ακτή.

«Έτσι, ο πατέρας μου μου είπε: “Γιατί να μη σου το αγοράσω εγώ;” Εγώ όμως του απάντησα: “Όχι. Ίσως...”»

Η Κάσι ατένισε τη θάλασσα.

Δεν ήταν ότι το Κέιπ δεν ήταν όμορφο. Τα μικρά σπιτάκια με τα κεραμίδια στο χρώμα του κέδρου, με τους λευκούς φράχτες που ήταν πνιγμένοι στις τριανταφυλλίες, τις κουνιστές πολυθρόνες στις βεράντες και τα γεράνια που κρέμονταν από τη στέγη ήταν τόσο όμορφα, που νόμιζες ότι είχαν βγει από καρτ ποστάλ. Η βλάστηση του χωριού, τα ψηλά καμπαναριά των εκκλησιών και τα παλιομοδίτι-

κα σχολεία έκαναν την Κάσι να νιώθει σαν να βρισκόταν σε άλλη εποχή.

Κάθε μέρα, όμως, έπρεπε να αντιμετωπίζει την Πόρσια. Και, μολονότι κάθε βράδυ η Κάσι σκεφτόταν κάποιο έξυπνο σχόλιο για να της πει, δεν κατάφερε ποτέ να το ξεστομίσει. Το χειρότερο βέβαια που έκανε η Πόρσια ήταν ότι της μετέδιδε το ωμό συναίσθημα ότι ήταν *παρείσακτη*. Ότι ήταν ξένη στο Κέιπ, ότι βγήκε σε λάθος ακτή, εντελώς έξω από τα νερά της. Το μικρό διώροφο σπίτι στην Καλιφόρνια φάνταζε τώρα παράδεισος στην Κάσι.

Άλλη μια εβδομάδα, σκέφτηκε. Θα το αντέξεις άλλη μια εβδομάδα.

Επίσης, υπήρχε και η μαμά, που τελευταία ήταν πολύ χλωμή και λιγομίλητη... Ένα άσχημο προαίσθημα τσίμπησε την καρδιά της Κάσι, αλλά το απόδιωξε γρήγορα. Η μαμά είναι μια χαρά, σκέφτηκε. Το πιθανότερο είναι ότι νιώθει εξίσου άσχημα εδώ όσο και εγώ, μολονότι εδώ γεννήθηκε. Σίγουρα μετράει τις μέρες για να γυρίσουμε στο σπίτι, όπως και εγώ.

Και, βέβαια, αυτό ήταν. Γι' αυτό η μητέρα της έδειχνε τόσο στενοχωρημένη κάθε φορά που η Κάσι της έλεγε ότι της έλειπε το σπίτι της. Ένιωθε ενοχές που την είχε φέρει εδώ, ένιωθε άσχημα που της είχε παρουσιάσει το Κέιπ σαν ιδανικό τουριστικό προορισμό. Όλα θα πήγαιναν καλά και για τις δυο τους, μόλις θα γύριζαν στο σπίτι τους.

«Με ακούς, Κάσι, ή πάλι ονειρεύεσαι;»

«Σε ακούω», της απάντησε γρήγορα η Κάσι.

«Τι σου είπα;»

Η Κάσι πάσχισε να βρει μια απάντηση. Αγόρια, σκέφτη-

κε απελπισμένη, η δικανική ομάδα, το κολέγιο, η Εθνική Δικανική Ένωση... Δεν ήταν η πρώτη φορά που της έλεγαν ότι ονειροπολεί, όμως ποτέ δεν ονειροπολούσε τόσο όσο από τότε που ήρθε εδώ.

«Έλεγα ότι δεν πρέπει να επιτρέπουν σε τέτοιους ανθρώπους να έρχονται στην παραλία», είπε η Πόρσια. «Ειδικά αν έχουν σκύλο. Εντάξει, ξέρω ότι δε βρισκόμαστε και στο Όυστερ Χάρμπορ, αλλά η ακτή είναι καθαρή. Και, κοίτα τώρα».

Η Κάσι κοίταξε, ακολουθώντας την κατεύθυνση του βλέμματός της Πόρσια. Το μόνο που έβλεπε ήταν ένας νεαρός που περπατούσε στην παραλία. Κοίταξε μπερδεμένη την Πόρσια.

«Δουλεύει σε *ψαροκάικο*», είπε η Πόρσια, ανοίγοντας τα ρουθούνια της σαν να είχε μυρίσει κάτι άσχημο. «Τον είδα σήμερα το πρωί στην ψαραγορά να ξεφορτώνει. Δεν νομίζω ότι έχει αλλάξει ρούχα. Είναι βρομερός και αηδιαστικός».

Δε φάνηκε καθόλου βρομερός στην Κάσι. Είχε σκούρα κόκκινα μαλλιά, ήταν ψηλός και, ακόμα και από αυτή την απόσταση, μπορούσε να δει ότι χαμογελούσε. Στα πόδια του καθόταν ένας σκύλος.

«Δε μιλάμε ποτέ με αυτούς που δουλεύουν στα ψαροκάικα. Ούτε καν τους κοιτάμε», είπε η Πόρσια. Η Κάσι κατάλαβε ότι της έλεγε αλήθεια. Στην παραλία υπήρχαν επίσης καμιά δωδεκαριά κορίτσια ακόμα, χωρισμένα σε ομάδες των δύο ή των τριών, κάποιες παρέα με αγόρια, αλλά οι περισσότερες όχι. Την ώρα που ο ψηλός νεαρός περνούσε από μπροστά τους, τα κορίτσια απέστρεφαν το βλέμμα

τους και έστρεφαν το κεφάλι τους προς την αντίθετη κατεύθυνση. Δεν κοιτούσαν αλλού όπως κάνουν τα κορίτσια όταν θέλουν να φλερτάρουν, που αποστρέφουν το βλέμμα και μετά κρυφογελούν. Τούτες εδώ έδειχναν πρόδηλη την απόρριψή τους. Την ώρα που την πλησίαζε, η Κάσι παρατήρησε ότι το χαμόγελό του είχε αρχίσει να σβήνει.

Τα δύο κορίτσια που βρίσκονταν πιο κοντά στην Κάσι και στην Πόρσια απέστρεψαν το βλέμμα τους με αποδοκιμασία. Η Κάσι είδε το νεαρό να σηκώνει αδιάφορα τους ώμους του, λες και η συμπεριφορά τους δεν του προκαλέσε καμία έκπληξη. Εκείνη όμως συνέχιζε να μην μπορεί να βρει τίποτα αηδιαστικό επάνω του. Φορούσε μια τριμμένη και ξεφτισμένη βερμούδα και ένα κοντομάνικο μπλουζάκι που σίγουρα είχε δει καλύτερες μέρες. Όμως πολλά αγόρια ντύνονταν έτσι. Ο σκύλος του χοροπηδούσε πίσω του, κουνώντας την ουρά του, φιλικός και ζωηρός. Δεν ενοχλούσε κανέναν. Η Κάσι κοίταξε το νεαρό στο πρόσωπο, περίεργη να δει τα μάτια του.

«Κοίτα κάτω!» της ψιθύρισε η Πόρσια. Εκείνη τη στιγμή, ο νεαρός περνούσε από μπροστά τους. Η Κάσι βιάστηκε να χαμηλώσει το βλέμμα της, υπακούοντας αυτόματα, παρότι η καρδιά της ήταν έτοιμη να επαναστατήσει. Όλο αυτό φάνταζε φτηνό, κακό, περιττό και σκληρό. Ντρεπόταν για τη συμμετοχή της, αλλά δεν είχε τη δύναμη να μην κάνει αυτό που της ζήτησε η Πόρσια.

Κοίταξε τα αχνάρια που αφήναν τα δάχτυλά της στην άμμο. Κάτω από το λαμπερό φως του ήλιου, μπορούσε να διακρίνει κάθε κόκκο άμμου. Από μακριά η άμμος φάνταζε λευκή, αλλά από κοντά έλαμπε γεμάτη χρώματα: μαύ-

ροι και πράσινοι μαρμαρυγίες, κομμάτια από ανοιχτόχρωμα κοχύλια, φλούδες από κόκκινο χαλαζία. Είναι άδικο, προσπάθησε να πει με τη σκέψη της στο αγόρι, που φυσικά δεν την άκουσε. Λυπάμαι. Είναι άδικο. Μακάρι να μπορούσα να κάνω κάτι, αλλά δεν μπορώ.

Άξαφνα, μια νοτισμένη μουσούδα τρίφτηκε στο χέρι της.

Ήταν τόσο αναπάντεχο, που της κόπηκε η ανάσα και ένα γέλιο πιάστηκε στο λαιμό της. Ο σκύλος τρίφτηκε ξανά στο χέρι της, χωρίς να ρωτάει. Απαιτούσε. Η Κάσι τον χάιδευε, τρίβοντας το κοντό, μεταξένιο τρίχωμα της μύτης του. Ήταν ένας γερμανικός ποιμενικός, ένα μεγαλόσωμο ζώο, με υγρά, έξυπνα καστανά μάτια και χαμογελαστό στόμα. Η Κάσι ένιωσε τη στεγνή μάσκα που είχε φορέσει και την έκανε να ντρέπεται τόσο να σπάει ξαφνικά, και έβαλε τα γέλια.

Κατόπιν, ανίκανη να κρατηθεί, έριξε μια γρήγορη ματιά στον ιδιοκτήτη του σκύλου. Τα μάτια τους συναντήθηκαν αμέσως.

Αργότερα, η Κάσι έφερε ξανά στη μνήμη της τη στιγμή που εκείνη είχε σηκώσει το βλέμμα της και εκείνος χαμήλωσε το δικό του. Τα μάτια του ήταν γκριζογάλανα, όπως η πιο μυστηριώδης θάλασσα. Το πρόσωπό του ήταν παράξενο. Δε θα το έλεγες ωραίο με τα συνήθη δεδομένα, αλλά σίγουρα τραβούσε την προσοχή και αιχμαλώτιζε το βλέμμα, με τα ψηλά ζυγωματικά και το αποφασιστικό στόμα. Ήταν περήφανο και ανεξάρτητο, γεμάτο χιούμορ και ευαισθησία, όλα αυτά ταυτόχρονα. Την ώρα που την κοίταξε, το βλοσυρό χαμόγελό του φωτίστηκε και κάτι έλαμψε στα γκριζογάλανα μάτια του, όπως ο ήλιος όταν διαθλάται στα κύματα.

Η Κάσι ήταν ντροπαλή με τα αγόρια, ειδικά με όσα δε γνώριζε, αλλά τούτος εδώ δεν ήταν παρά ένας φτωχός εργάτης από τα ψαροκάικα. Τον λυπήθηκε και ήθελε να του φερθεί ευγενικά, αφού έτσι ένιωθε. Έτσι, όταν ένιωσε να λάμπει και εκείνη και το γέλιο της να βγαίνει γάργαρο ως απάντηση στο χαμόγελό του, άφησε τον εαυτό της ελεύθερο. Εκείνη τη στιγμή, έδειχναν σαν να μοιράζονταν κάποιο μυστικό, κάτι που κανέναν από όλους όσοι βρίσκονταν στην παραλία δεν μπορούσε να καταλάβει. Ο σκύλος χοροπήδησε εκστατικός, σαν να το γνώριζε και εκείνος.

«Κάσι», ακούστηκε ο θυμωμένος συριγμός της Πόρσια.

Η Κάσι ένιωσε να κοκκινίζει και τράβηξε το βλέμμα της από το πρόσωπο του νεαρού. Η Πόρσια φαινόταν σαν να είχε πάθει αποπληξία.

Το χαμόγελο είχε χαθεί από το πρόσωπο του αγοριού όταν είπε: «Ρατζ! Πάμε!»

Εμφανώς διατακτικός, ο σκύλος απομακρύνθηκε από την Κάσι, χωρίς όμως να πάψει να κουνάει την ουρά του. Κατόπιν έτρεξε προς το αφεντικό του, σηκώνοντας πίσω του ένα σύννεφο άμμου. Δεν είναι δίκαιο, ξαναείπε από μέσα της η Κάσι. Η φωνή του νεαρού την ξάφνιασε.

«Η ζωή δεν είναι δίκαιη», είπε.

Τα τρομαγμένα μάτια της ταξίδεψαν στο πρόσωπό του.

Τα μάτια του είχαν σκοτεινιάσει, όπως η θάλασσα στην καταιγίδα. Το είδε καθαρά και τρόμαξε στιγμιαία. Είδε κάτι απαγορευμένο, κάτι που δεν μπορούσε να καταλάβει. Κάτι δυνατό. Κάτι δυνατό και παράξενο.

Ο νεαρός απομακρύνθηκε με το σκύλο να τον ακολουθεί μυρίζοντας την άμμο. Δεν ξανακοίταξε πίσω.

Η Κάσι τον κοιτούσε αποσβολωμένη. Δεν είχε μιλήσει φωναχτά. Ήταν βέβαιη ότι δεν είχε μιλήσει φωναχτά. Τότε, όμως, πώς μπόρεσε να την ακούσει;

Οι σκέψεις της σκεπάστηκαν από ένα συριγμό που ερχόταν από κάπου δίπλα της. Η Κάσι ζάρωσε, γνωρίζοντας τι θα έλεγε η Πόρσια. Ότι ο σκύλος είχε σίγουρα ψώρα και ψύλλους, σκουλήκια και τσιμπούρια. Το πιθανότερο ήταν ότι η πετσέτα της Κάσι είχε ήδη γεμίσει παράσιτα.

Όμως η Πόρσια δεν είπε τίποτα. Κοιτούσε και εκείνη τις δύο μακρινές πια φιγούρες, το αγόρι και το σκύλο, που ανέβαιναν σε μια θίνα και χάνονταν σε ένα μικρό μονοπάτι κατά μήκος της παραλίας. Μολονότι ήταν εμφανώς αηδιασμένη, το πρόσωπό της πρόδιδε κάτι – μια σκοτεινή σκέψη και υποψία που η Κάσι δεν είχε ξαναδεί.

«Τι συμβαίνει, Πόρσια;»

Τα μάτια της Πόρσια είχαν στενέψει.

«Νομίζω», είπε σιγανά μέσα από τα σφιγμένα χείλη της, «ότι τον έχω ξαναδεί».

«Μου το είπες αυτό. Τον είδες στην ψαραγορά».

Η Πόρσια κούνησε ανυπόμονα το κεφάλι της.

«Όχι εκεί. Μη μιλάς και άσε με να σκεφτώ».

Έκπληκτη, η Κάσι έπαψε να μιλάει.

Η Πόρσια συνέχισε να κοιτάζει και λίγες στιγμές αργότερα άρχισε να κουνάει το κεφάλι της σαν να επιβεβαιώνει κάτι στον εαυτό της. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο, αλλά δεν είχε κοκκινίσει από τον ήλιο.

Άξαφνα, συνεχίζοντας να γνέφει, μουρμούρισε κάτι και σηκώθηκε. Ανάπνεε γρήγορα.

«Πόρσια;»

«Πρέπει να κάνω κάτι», είπε η Πόρσια κουνώντας το χέρι της στην Κάσι, χωρίς όμως να την κοιτάζει. «Περιμένε εδώ».

«Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα!» απάντησε η Πόρσια κεραυνοβολώντας τη με ένα αγριεμένο βλέμμα. «Τίποτα δε συμβαίνει. Ξέχνα το. Θα τα πούμε αργότερα». Έφυγε βαδίζοντας γρήγορα προς τη θίνα όπου βρισκόταν το σπίτι της οικογένειάς της.

Δέκα λεπτά νωρίτερα, η Κάσι θα ένιωθε ανείπωτη ευτυχία αν η Πόρσια την εγκατέλειπε, για οποιονδήποτε λόγο. Τώρα όμως ένιωθε ότι δεν μπορούσε να απολαύσει τη χαρά της. Το μυαλό της ήταν ανακατεμένο, όπως τα γκριζογάλανα νερά πριν από την καταιγίδα. Ένιωθε εκνευρισμένη, αναστατωμένη, σχεδόν τρομαγμένη.

Το πιο παράξενο από όλα ήταν αυτό που είχε μουρμουρίσει η Πόρσια πριν σηκωθεί. Το είχε πει μέσα από τα δόντια της και η Κάσι ήταν βέβαιη ότι δεν άκουσε καθαρά τι είπε. Είπε κάτι που ακούστηκε σαν «Παράτησα» ή «Μάδησα» ή «Γάβγισα».

Σίγουρα δεν είχε ακούσει σωστά. Δεν είναι δυνατόν να αποκαλείς μάγισσα ένα αγόρι.

Ηρέμησε, είπε από μέσα της. Μη στενοχωριέσαι. Πρέπει να είσαι χαρούμενη. Είσαι επιτέλους μόνη.

Για κάποιο λόγο, όμως, δεν μπορούσε να ηρεμήσει. Σηκώθηκε και μάζεψε την πετσέτα της. Την τύλιξε γύρω της και άρχισε να περπατάει στην παραλία, προς την κατεύθυνση που είχε πάρει το αγόρι.

2

Όταν η Κάσι έφτασε στο σημείο όπου είχε στρίψει το αγόρι, βάλθηκε να ανεβαίνει στις θίνες που υψώνονταν ανάμεσα στη θλιβερή και απεριοποίητη παραθαλάσσια βλάστηση. Όταν έφτασε στην κορυφή, σάρωσε γύρω της με το βλέμμα, αλλά το μόνο που έβλεπε ήταν κοντά πεύκα και μαραζωμένες βελανιδιές. Το αγόρι δε φαινόταν πουθενά. Ούτε ο σκύλος του. Όλα ήταν ήσυχα.

Ζεσταινόταν.

Πολύ καλά. Στράφηκε προς τη θάλασσα, αγνοώντας την απογοήτευση και την κενότητα που ένιωσε ξαφνικά. Θα πήγαινε να βραχεί για να δροσιστεί. Το πρόβλημα της Πόρσια ήταν δουλειά της Πόρσια. Όσο για τον κοκκινομάλλη νεαρό, το πιθανότερο ήταν ότι δε θα τον έβλεπε ποτέ ξανά και, συνεπώς, ούτε και αυτός ήταν δική της δουλειά.

Ένιωσε ένα ρίγος να τη διατρέχει. Όχι όμως αυτό το ρίγος που φαίνεται, αλλά αυτό που σε κάνει να αναρωτιέσαι αν είσαι άρρωστος. Μάλλον ζεσταίνομαι πολύ, αποφάσισε. Τόσο πολύ, που άρχισα να κρυώνω. Πρέπει να κολυμπήσω.

Το νερό ήταν κρύο, γιατί αυτή η ακτή βρισκόταν στην πλευρά του Κέιπ που ήταν ανοιχτή στον Ατλαντικό ωκεα-

νό. Πλατσούρισε ως τα γόνατα και συνέχισε να περπατάει στην παραλία.

Έφτασε σε μια προβλήτα και σκαρφάλωσε. Στην προβλήτα ήταν δεμένα μόνο τρία σκάφη: δύο κωπηλατικά και μια βενζινάκατος. Η προβλήτα ήταν έρημη.

Αυτό ακριβώς που χρειαζόταν η Κάσι.

Έλυσε το φθαρμένο, χοντρό σκοινί που κρατούσε τους περίεργους μακριά από την προβλήτα και ανέβηκε. Προχώρησε ως την άκρη – οι σανίδες έτριζαν κάτω από τα πόδια της και το νερό την περιέβαλλε από κάθε πλευρά. Όταν κοίταξε προς την παραλία, αντιλήφθηκε ότι είχε αφήσει τους λουόμενους πολύ μακριά της. Ένα αεράκι χάιδεψε το πρόσωπό της, ανακατεύοντας τα μαλλιά της και μυρμηγκιάζοντας τα βρεγμένα πόδια της. Άξαφνα ένιωσε... δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Σαν μπαλόνι που αιωρούνταν στον άνεμο. Ένιωθε ελαφριά. Ένιωθε ελεύθερη.

Ήθελε να απλώσει τα χέρια της στον άνεμο και στον ωκεανό, αλλά δεν τόλμησε. Δεν ήταν δα και τόσο ελεύθερη. Χαμογέλασε όμως την ώρα που έφτανε στην άκρη της προβλήτας.

Ο ουρανός και ο ωκεανός είχαν το ίδιο τιρκουάζ χρώμα, μόνο που το χρώμα του ουρανού άνοιγε χαμηλά στον ορίζοντα, εκεί όπου ενωνόταν με τον ωκεανό. Η Κάσι νόμισε ότι έβλεπε την καμπύλη της Γης, μα ίσως ήταν η φαντασία της. Γλαρόνια και γλάροι πετούσαν πάνω από το κεφάλι της.

Πρέπει να γράψω ένα ποίημα, σκέφτηκε. Στο σπίτι, κάτω από το κρεβάτι της, έκρυβε ένα σημειωματάριο γεμάτο στιχάκια. Δεν τα είχε δείξει σε κανέναν, αλλά τα διά-

βαζε κάθε βράδυ. Αυτή τη στιγμή, όμως, δεν μπορούσε να σκεφτεί καμία λέξη.

Ένωθε όμως πολύ όμορφα που βρισκόταν εδώ, που μύριζε τη μυρωδιά της θάλασσας, που ένιωθε τις ζεστές σανίδες κάτω από τα πόδια της και άκουγε τον απαλό παφλασμό του νερού πάνω στις ξύλινες προβλήτες.

Ο ήχος ήταν υπνωτικός, ρυθμικός σαν γιγάντιο καρδιοχτύπι ή σαν την ανάσα του πλανήτη, και συνάμα παράξενα οικείος. Κάθισε και βάλθηκε να ακούει, μα ένιωσε την ανάσα της να επιβραδύνεται. Ήταν μέρος της απεραντοσύνης του ουρανού και της Γης και της θάλασσας. Ένα μικροσκοπικό μέρος τους, αλλά μέρος τους. Αναμφίβολα.

Άξαφνα όμως σκέφτηκε ότι ίσως τελικά δεν ήταν τόσο μικρή όσο νόμιζε. Είχε βυθιστεί στο ρυθμό της Γης, μα τώρα εκείνη είχε τον έλεγχο αυτού του ρυθμού. Σάμπως τα στοιχεία της φύσης είχαν γίνει ένα μαζί της, σάμπως να βρίσκονταν υπό τις διαταγές της. Ένωθε τον παλμό της ζωής του πλανήτη μέσα της. Δυνατό, βαθύ και ζωηρό.

Ο ρυθμός άρχισε να επιταχύνει σε ένταση και προσμονή, σαν να περιέμενε... κάτι.

Για ποιο λόγο;

Κοιτούσε τη θάλασσα και ένιωσε λέξεις να την πλησιάζουν. Σαν τραγουδάκι, από αυτά που μαθαίνουν τα παιδιά, σαν ποίημα.

Ουρανέ και θάλασσα, κρατήστε το κακό μακριά μου.

Όχι.

Το δέρμα της Κάσι είχε μυρμηγκιάσει. Ένωθε, με έναν πρωτοφανή τρόπο, την αψίδα του ουρανού και τη σταθερότητα της Γης και την αμέτρητη έκταση της θάλασ-

σας να προχωρούν σαν κύματα, το ένα πίσω από το άλλο προς τον ορίζοντα και ακόμα παραπέρα. Φαίνονταν σαν να την περίμεναν, σαν να την παρακολουθούσαν, σαν να την άκουγαν.

Μην το σταματήσεις, σκέφτηκε. Μην πεις τίποτε άλλο. Την είχε πλημμυρίσει μια ξαφνική, παράλογη πεποίθηση. Όσο δεν έβρισκε τα τελευταία λόγια του ποιήματος, ήταν ασφαλής. Όλα θα έμεναν όπως ήταν πάντα. Θα επέστρεφε στο σπίτι και θα ζούσε ήσυχη την ήρεμη και συνηθισμένη ζωή της. Όσο δεν έλεγε τα λόγια, ήταν ασφαλής.

Όμως το ποίημα έτρεχε μέσα στο μυαλό της, σαν γαργάλημα μιας παγωμένης μουσικής που ερχόταν από μακριά, έως ότου ακούστηκαν τα τελευταία λόγια. Δεν μπορούσε να τα σταματήσει.

*Ουρανέ και θάλασσα, κρατήστε το κακό μακριά μου.
Γη και φωτιά, φέрте μου... την επιθυμία μου.*

Ναι.

Μα, τι έκανα;

Ήταν λες και έσπασε κάποιο νήμα. Η Κάσι βρέθηκε όρθια να ατενίζει άγρια τον ωκεανό. Κάτι είχε συμβεί. Το είχε νιώσει και τώρα ένιωθε τα στοιχεία να βγαίνουν από μέσα της και το δεσμό να σπάει.

Δεν ένιωθε πια ελαφριά και ελεύθερη, αλλά παράφωνη και χωρίς ρυθμό, γεμάτη στατικό ηλεκτρισμό. Άξαφνα, ο ωκεανός φαινόταν πιο απέραντος από ποτέ και όχι απαραίτητα το ίδιο φιλικός. Γύρισε απότομα και κατευθύνθηκε προς την ακτή.

Χαζή, σκέφτηκε καθώς πλησίαζε τη λευκή άμμο της παραλίας και έπαψε πια να νιώθει τρομαγμένη. Τι φοβήθη-

κες; Ότι ο ουρανός και η θάλασσα σε άκουγαν; Ότι αυτά τα λόγια θα έκαναν στ' αλήθεια κάτι;

Της ερχόταν να βάλει τα γέλια και ένιωσε ντροπιασμένη και θυμωμένη με τον εαυτό της. Αυτό και αν ήταν καλπάζουσα φαντασία. Εξακολουθούσε να είναι ασφαλής και ο κόσμος παρέμενε συνηθισμένος. Τα λόγια δεν ήταν παρά λόγια.

Όταν όμως το μάτι της εντόπισε μια κίνηση, δεν ένιωσε έκπληξη, και αυτό ήταν κάτι που δε θα το ξεχνούσε ποτέ.

Κάτι συνέβαινε. Κάτι κινούνταν στην παραλία.

Ήταν ο κοκκινομάλλης νεαρός. Είχε πεταχτεί από τη συστάδα των πεύκων και κατέβαινε τρέχοντας την πλαγιά μιας θίνας. Άξαφνα και με μια παράδοξη ηρεμία, η Κάσι κατέβηκε τρέχοντας από την προβλήτα για να τον συναντήσει την ώρα που εκείνος έφτανε στην άμμο.

Ο σκύλος έτρεχε δίπλα του, κοιτάζοντας το νεαρό σαν να του έλεγε ότι του άρεσε πολύ αυτό το παιχνίδι και περιμένε το επόμενο. Όμως, από την έκφραση του αγοριού και από τον τρόπο με τον οποίο έτρεχε, η Κάσι κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο για παιχνίδι.

Ο νεαρός ατένισε την έρημη παραλία. Ένα απόκριμο ακρωτήριο ορθωνόταν κάπου ενενήντα μέτρα παραπέρα, κρύβοντας όσα υπήρχαν πίσω του. Κοίταξε την Κάσι και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Ο νεαρός στράφηκε απρόσμενα από την άλλη και κατευθύνθηκε προς το απόκριμο ακρωτήριο.

Η καρδιά της Κάσι χτυπούσε σαν τρελή.

«Περίμενε!» του φώναξε με αγωνία.

Εκείνος στράφηκε προς το μέρος της και τη σάρωσε με τα γκριζογάλανα μάτια του.

«Ποιος σε κυνηγάει;» τον ρώτησε, μολονότι ήταν σίγουρο ότι γνώριζε την απάντηση.

Η φωνή του ακούστηκε κοφτή και τα λόγια του μετρημένα.

«Δύο τύποι που μοιάζουν σαν τους επιθετικούς των Νιου Γιορκ Τζάιντς».

Η Κάσι κατένευσε, νιώθοντας την καρδιά της να χτυπάει ακόμα πιο γρήγορα. Η φωνή της όμως ακούστηκε ήρεμη.

«Είναι ο Τζόρνταν και ο Λόγκαν Μπείνμπριτζ».

«Το φαντάστηκα».

«Τους γνωρίζεις;»

«Όχι, αλλά τα ονόματά τους δε με παραξενεύουν καθόλου».

Η Κάσι κόντεψε να βάλει τα γέλια. Της άρεσε έτσι όπως ήταν, ανεμοδαρμένος και σε εγρήγορση, ξέπνοος σαν να είχε τρέξει πολύ. Της άρεσε επίσης και η πονηρή λάμψη στα μάτια του, ακόμα και ο τρόπος με τον οποίο αστειεύτηκε, μολονότι ήταν εμφανώς σε δύσκολη θέση.

«Μπορούμε να τους νικήσουμε με τον Ρατζ, αλλά έχουν μαζί τους και τους φίλους τους», της είπε στρέφοντας ξανά το κεφάλι του. Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω και πρόσθεσε: «Καλά θα κάνεις να πας από την άλλη για να μην πέσεις πάνω τους. Και θα μου κάνεις μεγάλη χάρη, αν κάνεις ότι δε με είδες».

«Περίμενε!» φώναξε η Κάσι.

Ότι και αν συνέβαινε, δεν ήταν δική της δουλειά... αλλά τα λόγια βγήκαν αβίαστα από το στόμα της. Αυτός ο νεαρός είχε κάτι, κάτι που την έκανε να θέλει να τον βοηθήσει.

«Από εκεί θα πέσεις σε αδιέξοδο, ενώ, αν κάνεις το

γύρο του ακρωτηρίου, θα πέσεις πάνω σε βράχια και θα παγιδευτείς».

«Από εκεί όμως ο δρόμος είναι ευθεία και θα με δουν όταν φτάσουν εδώ. Δεν ήταν πολύ πίσω μου».

Οι σκέψεις της Κάσι πέταξαν και ξαφνικά το βρήκε.

«Κρύψου στη βάρκα».

«Τι;»

«Στη βάρκα. Στη βενζινάκατο. Εκεί, στην προβλήτα», του είπε δείχνοντας με το χέρι της. «Κρύψου στην καμπίνα και δε θα σε δουν».

Το βλέμμα του ακολούθησε το δικό της και κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Θα παγιδευτώ, αν με βρουν εκεί. Και στον Ρατζ δεν αρέσει το κολύμπι».

«Δε θα σε βρουν», του απάντησε η Κάσι. «Δεν πρόκειται να πλησιάσουν. Θα τους πω ότι έχεις πάει προς την άλλη πλευρά της ακτής».

Την κοίταξε. Το χαμόγελο είχε χαθεί από τα μάτια του.

«Δεν καταλαβαίνεις», της είπε σιγανά. «Αυτοί οι τύποι είναι σκέτος μπελάς».

«Δε με νοιάζει», είπε η Κάσι σχεδόν σπρώχνοντας το νεαρό προς την προβλήτα. Βιάσου! Βιάσου! Κάτι μέσα στο μυαλό της της έλεγε να βιαστεί. Δεν ντρεπόταν πια. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν να τον κρύψει. «Τι θα μου κάνουν; Θα με δείρουν; Είμαι μια αθώα κοπέλα στην παραλία», του είπε.

«Μα...»

«Σε παρακαλώ. Πάψε να φέρνεις αντιρρήσεις και άκουσέ με».

Την κοίταξε μια τελευταία φορά και στράφηκε χτυπώντας το μηρό του για να τραβήξει την προσοχή του σκύλου.

«Έλα, αγόρι μου!» Άρχισε να τρέχει στην προβλήτα και δε δυσκολεύτηκε να πηδήξει στη βενζινάκατο και να εξαφανιστεί μέσα στην καμπίνα. Ο σκύλος τον ακολούθησε με ένα δυνατό άλμα και γάβγισε.

Σσς! σκέφτηκε η Κάσι. Ο νεαρός και ο σκύλος είχαν κρυφτεί αλλά, αν κάποιος ανέβαινε στην προβλήτα, δε θα δυσκολευόταν να τους δει. Πέρασε το φθαρμένο σκοινί στον τελευταίο κάβο, σαρώνοντας την προβλήτα με το βλέμμα της.

Κατόπιν έριξε μια τρομακτική ματιά γύρω της και έπεσε στο νερό. Έσκυψε και σκάβοντας με τα χέρια της μάζεψε μια χούφτα υγρή άμμο και κοχύλια. Άφησε το νερό να ξεπλύνει την άμμο ανάμεσα από τα δάχτυλά της και κράτησε τα δυο τρία κοχύλια που έμειναν. Έσκυψε και βύthισε ξανά τα χέρια της στην άμμο.

Άκουσε φωνές από τη μεριά των θινών.

Μαζεύω κοχύλια. Δεν κάνω κάτι άλλο. Μαζεύω κοχύλια, σκέφτηκε. Δε χρειάζεται να σηκώσω ακόμη το κεφάλι μου. Δε με αφορά.

«Ε!»

Η Κάσι σήκωσε το κεφάλι της.

Ήταν τέσσερις, και οι δύο που στέκονταν μπροστά ήταν τα αδέρφια της Πόρσια. Ο Τζόρνταν ήταν αυτός που συμμετείχε στη διαλεκτική ομάδα και ο Λόγκαν ήταν μέλος της Λέσχης των Όπλων. Ή μήπως το αντίστροφο;

«Μήπως είδες έναν τύπο να τρέχει κατά εδώ;» τη ρώτησε ο Τζόρνταν. Κοιτούσαν προς κάθε κατεύθυνση, νευ-

ρικοί όπως τα σκυλιά όταν ακολουθούν μια οσμή. Άξαφνα ένα νέο ποίημα ήρθε στο μυαλό της Κάσι. *Τέσσερα αδύνατα κυνηγόσκυλα έσκυψαν και χαμογέλασαν.* Μόνο που τούτοι εδώ δεν ήταν καθόλου αδύνατοι. Ήταν σωματώδεις και ιδρωμένοι. Και ξέπνοοι, σκέφτηκε η Κάσι, με ελαφριά περιφρόνηση.

«Είναι η φίλη της Πόρσια, η Κάθι», είπε ο Λόγκαν. «Λοιπόν, Κάθι, μήπως είδες κανέναν να έρχεται τρέχοντας κατά εδώ;»

Η Κάσι τον πλησίασε αργά, με τις χούφτες της γεμάτες κοχύλια. Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά στο στέρνο της, που ήταν σίγουρη ότι μπορούσαν να τη δουν. Η γλώσσα της είχε παγώσει.

«Δε μιλάς; Τι κάνεις εδώ;»

Βουβή, η Κάσι άπλωσε τα χέρια της και τα άνοιξε.

Οι νεαροί αντάλλαξαν ματιές ρουθουνίζοντας και η Κάσι κατάλαβε πώς πρέπει να φάνταζε στα μάτια αυτών των κολεγιοπαίδων: ένα λεπτό κορίτσι με ασήμαντα καστανά μαλλιά και συνηθισμένα γαλανά μάτια. Μια μικρή χαζή μαθήτρια λυκείου από την Καλιφόρνια που περνούσε την ώρα της μαζεύοντας κοχύλια.

«Είδες κανέναν να περνάει από εδώ;» είπε ο Τζόρνταν, ανυπόμονα αλλά αργά, σαν να μιλούσε σε κάποια βαρήκοη.

Το στόμα της Κάσι είχε στεγνώσει. Έγνεψε προς την πλευρά του απότομου ακρωτηρίου. Πάνω από το μπλουζάκι του, ο Τζόρνταν φορούσε ανοιχτό ένα αντιανεμικό μπουφάν, γεγονός παράξενο με τόση ζέστη. Αυτό όμως που ήταν ακόμα πιο παράξενο ήταν ο όγκος που διαγραφόταν από κάτω. Όταν έστριψε, η Κάσι είδε τη λάμψη του μετάλλου.

Ένα όπλο!

Οπότε ο Τζόρνταν είναι μέλος στη Λέσχη των Όπλων, σκέφτηκε.

Τώρα που βρήκε λόγο για να φοβηθεί, ξαναβρήκε τη φωνή της και είπε βραχνά: «Ένας νεαρός με ένα σκύλο πήγαν προς τα εκεί πριν από λίγα λεπτά».

«Τον πιάσαμε! Θα έχει κολλήσει στα βράχια!» είπε ο Λόγκαν και κατευθύνθηκε προς τους βράχους μαζί με τους δύο νεαρούς που δε γνώριζε η Κάσι. Ο Τζόρνταν στράφηκε προς την Κάσι.

«Είσαι σίγουρη;»

Τον κοίταξε έκπληκτη. Γιατί τη ρωτούσε; Γούρλωσε επίτηδες τα μάτια της και προσπάθησε να φανεί όσο πιο αθώα και χαζή μπορούσε.

«Ναι...»

«Γιατί είναι σημαντικό». Άξαφνα, της άρπαξε το χέρι. Η Κάσι κοίταξε έκπληκτη το χέρι της και τα κοχύλια που σκορπίστηκαν, πολύ έκπληκτη για να πει οτιδήποτε. «Είναι πολύ σημαντικό», είπε ο Τζόρνταν. Η Κάσι ένιωσε το σφίξιμο του κορμιού του και την αφάδα του ιδρώτα του. Ένα κύμα αποστροφής την πλημμύρισε και προσπάθησε να κρατήσει το πρόσωπό της ανέκφραστο και τα μάτια της γουρλωμένα. Φοβήθηκε μήπως την τραβούσε πάνω του, αλλά εκείνος απλώς έστριψε τον καρπό της.

Δεν ήθελε να φωνάξει, αλλά δεν μπόρεσε να κρατηθεί. Δεν ήταν μόνο από τον πόνο αλλά και από αυτό που διάβασε στα μάτια του, κάτι γεμάτο φανατισμό και ασχήμια, που έκαιγε σαν τη φωτιά. Άρχισε να βογκάει. Δεν είχε ξανατρομάξει τόσο πολύ στη ζωή της.

«Ναι, είμαι σίγουρη», του απάντησε με κομμένη την ανάσα και το βλέμμα της εστιασμένο σε αυτή την ασχήμια, χωρίς την παραμικρή διάθεση να το αποτραβήξει. «Πήγε από εκεί και έκανε το γύρο του ακρωτηρίου».

«Άφησέ την ήσυχη, Τζόρνταν!» του φώναξε ο Λόγκαν. «Δεν είναι παρά ένα κοριτσάκι. Πάμε!»

Ο Τζόρνταν δίστασε. Το ξέρει ότι του λέω ψέματα, σκέφτηκε η Κάσι γεμάτη ικανοποίηση. Το ξέρει, αλλά φοβάται να πιστέψει αυτό που ξέρει, γιατί δεν ξέρει πώς το ξέρει.

Πίστεψέ με, σκέφτηκε κοιτάζοντας τα μάτια του σε μια προσπάθεια να τον κάνει να την υπακούσει. Πίστεψέ με και φύγε. Πίστεψέ με. *Πίστεψέ με.*

Εκείνος άφησε τον καρπό της.

«Συγγνώμη», μουρμούρισε χωρίς να το εννοεί και έφυγε με τους άλλους.

«Εντάξει», ψιθύρισε η Κάσι και έμεινε ακίνητη.

Τρέμοντας, τους παρατηρούσε καθώς έτρεχαν πάνω στην υγρή άμμο, χτυπώντας ο ένας τον άλλο με τους αγκώνες και τα γόνατα. Η αδυναμία της απλώθηκε από το στομάχι στα πόδια της και τα γόνατά της έγιναν μαλακά σαν ζύμη.

Άξαφνα, αντιλήφθηκε ξανά τον ήχο του ωκεανού, αυτό τον παρηγορητικό ήχο που ακουγόταν σαν να απλωνόταν παντού γύρω της. Όταν οι τέσσερις μορφές έστριψαν και χάθηκαν από το οπτικό πεδίο της, εκείνη κατευθύνθηκε προς την προβλήτα για να ενημερώσει τον κοκκινομάλλη νεαρό ότι μπορεί να βγει.

Όμως εκείνος είχε ήδη βγει.

Πίεσε τα αδύναμα πόδια της να κινηθούν έως την προ-

βλήτα. Εκείνος στεκόταν και την κοιτούσε με μια έκφραση που την έκανε να νιώσει πολύ περίεργα.

«Καλά θα κάνεις να φύγεις... ή να κρυφτείς», του είπε διστακτικά. «Μπορεί να επιστρέψουν».

«Δε νομίζω».

«Καλά...» τραύλισε η Κάσι, κοιτάζοντάς τον τρομαγμένη. «Ο σκύλος σου ήταν πολύ καλός», του είπε αβέβαια. «Εννοώ, που δε γάβγισε».

«Ξέρει τι πρέπει να κάνει».

«Α!» Η Κάσι κοίταξε προς την παραλία, προσπαθώντας να βρει κάτι να πει. Η φωνή του ήταν απαλή, αλλά το βλέμμα του ήταν ψυχρό και το στόμα του σφιγμένο. «Υποθέτω ότι έφυγαν τώρα», του είπε.

«Χάρη σ' εσένα», της απάντησε. Στράφηκε προς το μέρος της και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. «Δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω», πρόσθεσε, «που τα ανέχτηκες όλα αυτά χωρίς καν να με γνωρίζεις».

Η Κάσι ένιωσε ακόμα πιο παράξενα. Όταν τον κοιτούσε, της ερχόταν ζάλη, αλλά δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια της από τα δικά του. Δεν έλαμπαν πια – είχαν το γκριζογάλανο χρώμα του ατσαλιού. Ήταν επιβλητικά. Υπνωτιστικά. Την τραβούσαν κοντά τους, την τραβούσαν μέσα τους.

Μα, σε ξέρω, σκέφτηκε. Εκείνη τη στιγμή, μια παράξενη εικόνα πέρασε αστραπιαία μπροστά από τα μάτια της. Ένιωσε ότι αιωρούνταν έξω από το σώμα της και τους παρακολουθούσε να στέκονταν στην παραλία. Έβλεπε τον ήλιο να λαμπυρίζει στα μαλλιά του και το πρόσωπό της έγειρε προς το μέρος του. Ήταν ενωμένοι με ένα ασημένιο νήμα που ηχούσε και τραγουδούσε δυνατά.

Τους ένωνε ένας ενεργειακός δεσμός. Ήταν τόσο αληθινός, που μπορούσε να απλώσει το χέρι της και να τον αγγίξει. Έδενε τις καρδιές τους και τραβούσε τον ένα πιο κοντά στον άλλο.

Της ήρθε μια σκέψη, λες και μια μικρούλα φωνή μέσα της της μιλούσε. *Το ασημένιο νήμα δεν μπορεί να σπάσει ποτέ. Οι ζωές σας έχουν δεθεί. Δεν μπορείτε να ξεφύγετε ο ένας από τον άλλο, όπως δεν μπορείτε να ξεφύγετε από το πεπρωμένο σας.*

Άξαφνα, η φωνή και η εικόνα χάθηκαν το ίδιο απότομα όπως είχαν εμφανιστεί. Η Κάσι ανοιγόκλεισε τα μάτια της και κούνησε το κεφάλι της προσπαθώντας να συνέλθει. Εκείνος την κοιτούσε ακόμη, περιμένοντας μια απάντηση στην ερώτησή του.

«Χάρηκα που σε βοήθησα», είπε, συνειδητοποιώντας πόσο ανόητα και ανεπαρκή ακούστηκαν τα λόγια της. «Και δε με πείραξε αυτό που συνέβη». Το βλέμμα του έπεσε στον καρπό της. Τα μάτια του έλαμπαν σαν ασημένια.

«Πείραξε εμένα», της είπε. «Έπρεπε να είχα βγει νωρίτερα».

Η Κάσι κούνησε ξανά το κεφάλι της. Το μόνο που δεν ήθελε ήταν να τον πιάσουν και να του κάνουν κακό.

«Ήθελα απλώς να σε βοηθήσω», είπε απαλά. Ήταν μπερδεμένη. Κατόπιν τον ρώτησε: «Γιατί σε κυνηγούσαν;»

Απέστρεψε το βλέμμα του και πήρε μια βαθιά ανάσα. Η Κάσι είχε την αίσθηση ότι παραβίαζε τον προσωπικό χώρο του.

«Δεν πειράζει. Δεν έπρεπε να ρωτήσω», είπε.

«Όχι». Την κοίταξε και της χαμογέλασε με το στραβό

χαμόγελό του. «Αν κάποιος έχει δικαίωμα να ρωτάει, αυτή είσαι εσύ. Είναι όμως λίγο δύσκολο να σου εξηγήσω. Εδώ είμαι λιγάκι... έξω από τα νερά μου. Εκεί όπου μένω δε θα τολμούσαν να με κυνηγήσουν. Δε θα τολμούσαν καν να με στραβοκοιτάξουν. Εδώ όμως είμαι εύκολη λεία». Ακόμη δεν καταλάβαινε. «Δεν τους αρέσουν όσοι... είναι διαφορετικοί», είπε, και η φωνή του αυτή τη φορά ακούστηκε ήρεμη. «Και εγώ διαφέρω πολύ από αυτούς. Διαφέρω πολύ».

Ναι, σκέφτηκε. Όποιος και αν ήταν, ήταν πολύ διαφορετικός από τον Τζόρνταν και τον Λόγκαν. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ κάποιον όπως αυτός.

«Λυπάμαι. Το ξέρω ότι δεν είναι και πολύ σαφής εξήγηση», είπε, «ειδικά έπειτα από αυτό που έκανες. Με βοήθησες και δε θα το ξεχάσω ποτέ». Κατέβασε το βλέμμα του και γέλασε απαλά. «Βέβαια, δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω πολλά για σένα, έτσι; Όχι εδώ. Μολαταύτα...» Σταμάτησε να μιλάει. «Περίμενε μια στιγμή».

Έβαλε το χέρι του στην τσέπη του και τα δάχτυλά του ψαχούλεψαν σαν να έψαχναν κάτι. Η Κάσι ένιωσε τόσο έντονη ζαλάδα, ώστε φοβήθηκε ότι θα λιποθυμούσε. Έψαχνε για χρήματα; Πίστευε ότι θα την πλήρωνε για όσα έκανε; Ένιωσε ντροπή και περισσότερο προσβεβλημένη από τότε που ο Τζόρνταν άρπαξε τον καρπό της. Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα δάκρυα που πλημμύρισαν τα μάτια της.

Αυτό όμως που έβγαλε από την τσέπη του δεν ήταν χρήματα, αλλά μια πέτρα, μια πέτρα από αυτές που κείτονται στον πυθμένα του ωκεανού. Τουλάχιστον, έτσι της φάνηκε αρχικά. Η μια πλευρά της ήταν γκριζα και άγρια, σκαλισμένη με μικροσκοπικά σπιράλ, σαν μικροσκοπικά κοχύ-

λια. Όταν τη γύρισε, η άλλη πλευρά ήταν γκριζα, γεμάτη από ανοιχτόχρωμους, γαλαζωπούς κρυστάλλους, που την έκαναν να λαμπυρίζει στο φως του ήλιου σαν να ήταν πασπαλισμένη με χρυσόσκονη. Ήταν πανέμορφη.

Την έβαλε στην παλάμη της και έκλεισε γύρω της τα δάχτυλά της. Όταν την ακούμπησε, ένιωσε ένα τίναγμα, σαν να έτρεχε ηλεκτρισμός μέσα στις φλέβες της, από την παλάμη της μέχρι ψηλά στο μπράτσο. Η πέτρα φαινόταν ζωντανή, με έναν τρόπο που δεν μπορούσε να εξηγήσει. Μέσα από το βουητό των αυτιών της, άκουσε τη φωνή του, γρήγορη και χαμηλή.

«Είναι ένας χαλκηδόνιος. Είναι μια πέτρα που φέρνει καλή τύχη. Αν ποτέ βρεθείς μπλεγμένη ή σε κίνδυνο ή κάτι τέτοιο, αν ποτέ νιώσεις μόνη και ότι κανείς δεν μπορεί να σε βοηθήσει, σφίξ' τη... σφίξ' τη» –τα δάχτυλα του έσφιζαν τα δικά της– «και σκέψου εμένα».

Τον κοίταξε μαγεμένη. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει και ένιωθε το στήθος της βαρύ. Ήταν πολύ κοντά της. Έβλεπε τα μάτια του, στο ίδιο χρώμα με τον κρύσταλλο, ένιωθε την ανάσα του στο δέρμα της και τη ζεστασιά του κορμιού του που αντανakλούσε τη θερμότητα του ήλιου. Τα μαλλιά του δεν ήταν απλώς κόκκινα. Είχαν πάρει όλα τα χρώματα – κάποιες τούφες ήταν τόσο σκούρες, που φάνταζαν μαβιές, άλλες βυσσινιές και άλλες ήταν χρυσαφένιες.

Είναι διαφορετικός, σκέφτηκε. Διαφορετικός από όλα τα αγόρια που γνώριζε. Ένα γλυκό, ζεστό ρεύμα τη διέτρεξε, κάτι άγριο και συνάμα πιθανό. Έτρεμε και ένιωθε το σφυγμό να χτυπάει δυνατά στα δάχτυλά της, χωρίς να είναι σε θέση να ξεχωρίσει αν ήταν ο δικός της ή ο δικός

του. Νωρίτερα εκείνος έδειχνε σαν να άκουγε τις σκέψεις της. Τώρα η Κάσι ένιωθε ότι εκείνος ήταν μέσα στο μυαλό της. Ήταν τόσο κοντά της και την κοιτούσε...

«Και τι θα γίνει μετά;» ψιθύρισε.

«Και τότε... ίσως αλλάξει η τύχη σου». Έκανε ένα απότομο βήμα προς τα πίσω, σαν να θυμήθηκε κάτι και ο τόνος της φωνής του άλλαξε. Η στιγμή είχε χαθεί. «Αξίζει να προσπαθήσεις. Συμφωνείς;» της είπε τρυφερά.

Η Κάσι κατένευσε, ανίκανη να μιλήσει. Εκείνος την πείραζε τώρα. Πριν όμως μιλούσε σοβαρά.

«Πρέπει να φύγω», είπε εκείνος. «Δεν έπρεπε να μείνω τόσο».

Η Κάσι ξεροκατάπιε.

«Πρόσεχε. Νομίζω ότι ο Τζόρνταν έχει όπλο...»

«Δεν εκπλήσσομαι», της είπε απότομα, ώστε να μην προλάβει να πει τίποτε άλλο. «Μην ανησυχείς. Φεύγω από το Κέιπ. Για την ώρα τουλάχιστον. Αλλά θα επιστρέψω. Ίσως ξαναβρεθούμε». Έκανε να φύγει, αλλά σταμάτησε για μια τελευταία στιγμή και ξαναέπιασε το χέρι της. Η Κάσι ξαφνιαστήκε τόσο από την αίσθηση του δέρματός του πάνω στο δικό της, ώστε ήταν ανίκανη να αντιδράσει. Εκείνος γύρισε το χέρι της, κοίταξε τα κοκκινωπά σημάδια στον καρπό της και τα χάιδεψε απαλά με τα ακροδάχτυλά του. Όταν την ξανακοίταξε, τα μάτια του είχαν ξαναπάρει το ατσάλενιο χρώμα τους. «Πίστεψέ με», ψιθύρισε. «Μια μέρα θα πληρώσει γι' αυτό που έκανε. Σου το υπόσχομαι».

Και τότε έκανε κάτι που ξάφνιασε την Κάσι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο εκείνη την παράξενη μέρα. Έφερε το πληγωμένο χέρι της στα χείλη του και το φίλησε. Το άγ-

γιγμά του ήταν απαλό και ελαφρύ και διέτρεξε την Κάσι σαν φωτιά. Τον κοίταξε, μπερδεμένη, χωρίς να πιστεύει αυτό που έκανε, άφωνη. Δεν μπορούσε ούτε να κουνηθεί ούτε να μιλήσει. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να στέκεται εκεί και να νιώθει.

Εκείνος απομακρύνθηκε, σφυρίζοντας στο σκύλο που χοροπηδούσε γύρω από την Κάσι. Είχε μείνει μόνη να τον κοιτάζει. Τα δάχτυλά της έσφιγγαν τη μικρή πέτρα που κρατούσε στην παλάμη της.

Και τότε συνειδητοποίησε ότι δεν είχε ρωτήσει το όνομά του.